

Annemarie Jongbloed

SLEUTELS

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.schrijvergevonden.nl
www.ploegsma.nl
www.kinderboeken.nl

**Stem op dit boek
voor de Kinderjury van 2021!**

Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

ISBN 978 90 216 8021 7 / NUR 282

© Tekst: Annemarie Jongbloed 2020

© Omslag en illustraties: Wendy Panders 2020

Vormgeving: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2020

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

HURKEN

Ik heb geen hurken. Dat weet ik zeker. Om mij heen zit iedereen erop. Behalve ik. Ik rol meteen om als ik probeer op mijn hurken te zitten.

‘Het geeft niet,’ zegt Zinia. ‘Je mag ook op je knieën gaan zitten en dan je armen naar voren strekken.’

Als ik dat doe, krijg ik meteen kramp in mijn linkervoet.

Eigenlijk ben ik alleen goed in het einde van de les. Dan moet je namelijk op je rug liggen met je ogen dicht. Dat kan ik wel.

Zinia vertelt dat je moet ademen door je neus en diep tot in je buik. Dat lukt dan weer niet.

Ik ben gewoon slecht in yoga. Of eigenlijk in alle sporten. Mijn moeder Rosa zegt dat yoga geen sport is en Zinia zegt dat je hier niets fout kunt doen, dat je alleen maar hoeft mee te doen en te ontspannen. Dat is belangrijk volgens Rosa, want ik pieker te veel. Ik weet niet hoe dat minder moet worden door als een

plassende mannetjeshond te gaan staan of als een kat je rug hol en bol te maken. Ik heb trouwens nog nooit een kat met een holle rug gezien. Wel met een bolle. Dan ren ik altijd weg.

‘Julia?’ Zinia staat op één been met haar handen voor haar borsten tegen elkaar aan.

Snel ga ik staan en ik til mijn been op. Maar ik wankel en zet het dan snel neer. Met twee voeten op de grond zet ik mijn handen tegen elkaar. Net alsof ik bid. Zou dat de bedoeling zijn? Ik durf het niet te vragen. Het is hier al de hele les stil. Stel je voor dat mijn gedachten geluid zouden maken. Zouden ze brommen of rinkelen? Toeteren of giechelen? Dat zou grappig zijn, als je gedachten zouden giechelen...

De jongen naast me raakt mijn arm aan. Verschrikt kijk ik hem aan. Hebben mijn gedachten echt gegiecheld? De jongen lacht zonder geluid te maken. Snel doe ik hem na: ik steek één arm opzij en met de hand van de andere arm pak ik mijn voet. Net als ik hem bijna heb, val ik om. Ik bots tegen de jongen, hij raakt het meisje naast hem en zij valt ook om. Nu is het niet meer stil.

‘Ah,’ zegt het meisje en wrijft over haar arm.

‘Wauw,’ zegt de jongen.

‘O,’ zeg ik.

Dan is het even stil.

‘Sorry,’ zeg ik dan.

De jongen begint te lachen. Het meisje ook. Zinia

glimlacht. Ik moet ook lachen. Steeds harder lachen we. De jongen laat zich op zijn knieën zakken en slaat met zijn hand op het matje. Ik rol over mijn matje van het lachen. Nu snap ik de uitdrukking 'ik lig dubbel'.

'Oké,' zegt Zinia, 'kom weer staan.'

Giechelend staan we op.

'Zet je handen in je zij en haal diep adem door je neus,' zegt Zinia.

Ik probeer het, maar als ik uitadem, komt er snot uit mijn neus, waardoor ik wéér in de lach schiet. 'Sorry,' hinnik ik. Ik haal mijn vingers langs mijn bovenlip en smeer het snot af aan mijn broek.

'Sluit je ogen,' zegt Zinia.

Dat lukt.

'Adem diep naar je buik.'

Dat is dan weer lastig, want daar zit mijn lach nog.

Naast me grinnikt de jongen.

Ik haal diep adem en proest het uit.

'Gaan jullie maar alvast aan de thee, Julia en Manus.' Zinia wijst naar de deur.

Manus? De jongen heet Manus! Nu moet ik nog harder lachen.

Manus en ik gaan de yogazolder uit, vier trappen af en komen dan in de 'theekamer' zoals Zinia het café hier noemt. Schaterend gaan we aan de lange tafel op de kussens met de rode bloemen zitten.

'Het was net domino,' hikt Manus.

‘Zo grappig,’ proest ik. Dan denk ik aan Zinia: ‘Zijn we er nu uitgezet?’

‘Ik geloof het wel.’

‘Was ze boos?’ vraag ik.

‘Zinia is nooit boos,’ zegt Manus. ‘Ze heeft altijd diezelfde glimlach en ik kan het weten, want ik zit al drie jaar op yoga.’

‘Zo lang?’

Manus knikt.

‘Waarom?’

Manus haalt zijn schouders op: ‘Gewoon.’ Dan wijst hij naar een donker gat waar vroeger vast een deur in zat. ‘Ga je mee? Er is nu niemand.’

Na een paar traptreden zijn er boeken. Kasten vol boeken. Zelfs in het donker zie ik ze. En die geur, ik ben dol op de geur van de bieb. Gek eigenlijk dat het me verbaast dat de bieb maar een paar trappen van de yogazolder verwijderd is. Ik wist natuurlijk wel dat we yoga hebben in de bibliotheek, maar dat de boeken zo dichtbij zijn, verrast me nu toch.

Ik loop naar de eerste boekenkast en probeer de titels op de ruggen te lezen. ‘Volgens mij zijn dit de boeken voor volwassenen,’ zeg ik. ‘Zullen we even bij onze boeken kijken?’

Het blijft stil. Verbaasd kijk ik naar de lege plek tussen het trappetje en de eerste boekenkast. ‘Manus?’ Nu ik zijn naam hardop uitspreek, klinkt die anders dan in mijn hoofd. Zou dat bij mijn naam ook

zo zijn? 'Julia,' fluister ik. Het klinkt hetzelfde.

Er klinkt geritsel achter de kast waar ik een grote W denk te zien. Snel loop ik erheen.

'Ben je hier?'

Maar ik zie Manus niet. Niets, zelfs geen schim. Waar zou hij zo snel gebleven zijn? Weer dat geluid. Opeens springt er iets uit de kast op de grond.

'Waaa!' Ik spring naar achter. Iets kleins verdwijnt in het donker.

Ik hoor mijn hart bonzen. Dat was duidelijk niet Manus. Wie springt er uit een boek? Een kabouter? Een woord? Bijna moet ik lachen, maar de angst is groter dan mijn lach. 'Manus?'

Langzaam loop ik achteruit terwijl ik naar de boekenplank blijf turen... zou er nog iets uit springen? Een beest? Een draak misschien? Ik ril en fluister: 'Niet bang zijn. Draken bestaan niet en Manus doet gewoon verstoppertje.'

Hij kan niet ver zijn, waarschijnlijk zit hij achter de volgende kast. Ik ren erheen en struikel net niet over een krukje. Ze zeggen toch dat je ogen aan het donker wennen? Hoelang duurt dat dan?

Ook achter de volgende kast zit Manus niet. En niet achter de volgende en zelfs niet achter de kast met de letter A. Snel loop ik langs de balie naar de jeugdboeken. Daar weet ik de weg. Bij elke kast verwacht ik dat Manus tevoorschijn springt, maar dat gebeurt niet. Ik hoor ook geen geluiden meer. Geen

geritsel. Niets. Het is stil. Stiller dan stil zelfs. Of kan dat niet? Als het stil is, kan het dan nog stiller worden?

‘Oké Manus,’ zeg ik en mijn stem bibbert een beetje. ‘Jij hebt gewonnen.’

De stilte blijft en ik wil me al omdraaien om naar de theekamer te gaan waar alles licht en kleurig is, als ik mijn naam hoor: ‘Julia! Ik zit hier!’

Ik tuur in de richting van Manus’ stem.

‘Bij de detectives!’

Op de plek waar ik zo vaak zit te lezen, doemt een schim op. ‘Sorry, ik wilde me verstoppen en toen zag ik het nieuwste deel van deze serie staan,’ zegt de schim. ‘Zo goed!’

Ik loop naar hem toe.

‘Kijk, hier bij het raam schijnt licht van een lantaarnpaal naar binnen.’ Manus wijst naar een streepje licht. ‘Ik heb het eerste hoofdstuk al bijna uit.’

Als ik het boek in Manus’ hand zie, vergeet ik dat ik bang was. ‘De Trioreeks! Dat is het nieuwste boek!’

‘Ken jij die serie ook?’ vraagt Manus.

Ik knik: ‘Ik heb ze allemaal gelezen. Ik wist niet dat ze *De schaduw* in de bieb al hadden! Ik ga hem morgen meteen lenen.’

‘Dan zorg ik dat ik eerder ben!’ lacht Manus. En dan: ‘Of we nemen hem nu mee.’

‘Ik heb mijn bieb pas niet bij me,’ zeg ik.

‘Ik ook niet,’ zegt Manus, ‘maar we brengen hem toch later weer terug?’

Opeens heb ik het gevoel dat er iemand naar me kijkt. ‘Nee, we nemen het boek niet mee,’ zeg ik snel. Je weet maar nooit of de baas van de bieb niet vanuit een hoekje naar ons staat te gluren. Ik kijk om me heen en zie de randen van een schilderij. Ik weet dat de kinderen van de Trioreeks erop staan. Ze staan in een donkere kamer. Suzanne heeft een sleutel in haar hand, Pjotr een zaklamp en Hannah staart met haar handen voor haar mond in de verte. Ik weet waar ze naar kijkt, al zie je dat op het schilderij niet.

Het schilderij lijkt scheef te hangen. Op de lijst aan de onderkant glinstert iets. ‘Wat is dat?’ wijs ik.

Manus en ik lopen ernaartoe. Als we voor het schilderij staan, ontdekken we wat het is.

‘Waarom ligt er een sleutel in een schilderij?’

‘Het is net als in de Trioboeken,’ zegt Manus, ‘die kinderen vinden ook sleutels op rare plekken.’

‘Maar dit is echt,’ fluister ik.

Plotseling horen we een stem: ‘Julia! Manus!’

‘Zinia!’ roept Manus. ‘We komen eraan!’

We rennen naar het theekamertje. Het licht stroomt ons tegemoet. Voor we de kamer ingaan, houdt Manus iets voor mijn ogen. Dan stapt hij naar binnen.

BEREN DODEN

‘Jij ziet weer beren op de weg,’ zegt Rosa. ‘Die moet je weggagen!’ Met haar duim en wijsvinger maakt ze een pistool en ze richt op het raam: ‘Paf poef, opzouten met die beesten!’

De overbuurvrouw trekt snel de gordijnen dicht.

Ik schiet in de lach. We wonen hier al een jaar of zo, maar de buurvrouw in de flat aan de overkant is nog steeds niet aan ons gewend. Ze staat nog elke dag met een verbaasd gezicht bij het raam. Dat komt vooral door mijn moeder Rosa, die altijd dingen doet die andere moeders meestal niet doen. In de regen op de galerij dansen bijvoorbeeld. ‘Gewoon, omdat het kan,’ zegt ze dan als Mimi, mijn andere moeder, vraagt waarom ze dat doet.

Mimi is al twintig jaar met Rosa getrouwd, maar ze blijft haar vragen waarom ze in de plassen stamp, luidkeels zingt in de supermarkt of met wildvreemde mensen praatjes begint. En elke keer antwoordt

Rosa: 'Gewoon, omdat het kan.'

Volgens mij schaamt Mimi zich voor Rosa. Maar ze moet ook om haar lachen. Dat heb ik ook. Soms wou ik zelfs dat ik meer op haar leek, Rosa ziet namelijk nooit beren. Ze is meer van de vlinders, denk ik.

'Als ik een verjaardagsfeest geef, doe je dan wel normaal?' vraag ik.

'Tuurlijk,' zegt Rosa. Maar ik zie haar ogen twinkelen. 'Bedenk jij maar wat voor feest je wil, dan komt het allemaal goed.'

Als ze me ziet twijfelen, zegt ze: 'Echt, ik zal me gedragen als een keurige moeder.' Ze tuit haar lippen en zegt met een deftige stem: 'Welkom kinderen, wat leuk dat jullie er zijn. Willen jullie misschien een glaasje cola?'

'Ik zal erover nadenken.' Ik loop naar mijn kamer. Ik heb geen idee wat voor feest ik wil. Naomi had laatst een discofeest, hoorde ik, en met Shannons partijtje gingen ze bowlen. Eigenlijk zou ik wel weer een speurtocht willen, maar dat vinden Naomi en Shannon vast te kinderachtig als je elf wordt.

Ik ga op mijn bed zitten. De wekker op het kastje naast mijn bed verspringt naar 9.48. Het is zaterdag én het begin van de vakantie dus ik heb zeeën van tijd, maar over twaalf minuten gaat de bieb open. Ik heb tegen Rosa gezegd dat ik even boeken ga halen. Dat doe ik bijna elke zaterdag. Over de sleutel en de

geluiden gister heb ik niets verteld, want anders weet ik wel hoe dat gaat: dan wil ze mee. ‘Leuk, avonturen beleven,’ zou ze zeggen. Toen ik nog een kleuter was, ging ze mee naar allerlei activiteiten. Ik weet nog dat we naar een poppenkast gingen en zij het hardst gilde dat het Jan Klaassen was die de bal had verstopt. Ik schrok zo van haar gegil dat ik nooit meer naar een poppenkast wilde.

Dan heb ik liever Mimi mee. Maar Mimi vindt juist dat ik meer alleen moet doen. ‘Daar word je groot en zelfstandig van,’ zegt ze, ‘en dat is goed voor je zelfvertrouwen. Dan ga je vast minder piekeren.’

Ik weet niet of het zo werkt. Maar ik ga graag alleen naar de bieb. Vandaag moet ik ervoor zorgen dat ik er eerder ben dan Manus, dan kan ik *De schaduw* lenen, het nieuwe boek uit de Trioreeks. Zou Manus ook zo vroeg gaan? Liet hij daarom die sleutel aan mij zien vlak voor we de theekamer in gingen? Misschien denkt hij dat het de sleutel van de voordeur van de bieb is. Dan kan hij al voor openingstijd naar binnen. Stel je voor dat hij betrappt wordt... Ben ik dan eigenlijk medeplichtig? Ik was erbij toen hij de sleutel pikte... Ben je ook een dief als je niets zegt? Straks komen we nog in de problemen omdat we een sleutel hebben gestolen. Ik moet er niet aan denken dat mijn ouders door de politie worden gebeld: ‘Uw dochter zit hier in een cel, ze heeft gestolen.’

Maar waarom lag die sleutel in de schilderijlijst?

Bij ons hangen de sleutels aan een haakje in de gang. Moeten we de sleutel niet gewoon teruggeven aan de mensen die in de bieb werken? Of... in de Trioboeken hebben de drie kinderen een detectivebureau. Zij brengen nooit sleutels terug die ze vinden. Ze lossen juist allerlei ingewikkelde problemen op. Zou die sleutel een teken zijn? Maar dan... Ik kijk naar de lichtblauwe muur tegenover mijn bed. Van mijn rechterhand maak ik een pistool: 'Paf, pief, poef! Dood aan de beren!'